

— FIGEN GÜLLÜ —

KULAKSIZ'IN ROMANI

tudem

FIGEN GÜLLÜ

**KULAKSIZ'IN
ROMANI**

KULAKSIZ'IN ROMANI

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Figen Gülü

RESİMLEYEN: Merve Atılgan

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-187-6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FIGEN GÜLLÜ
**KULAKSIZ'IN
ROMANI**

Figen Gülü

1989 yılında İzmir'de doğdu. İzmir'de tamamladığı ilk ve ortaöğrenimi boyunca yazmaya ve edebiyata hep ilgi duydu. Bu ilgisi zamanla bir tutkuya dönüştü ve üniversitede de yazarlık eğitimi almaya karar verdi.

Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü Dramatik Yazarlık Anasanat Dalı'nda öğrenimini tamamladı. Yazarlık eğitimi boyunca birçok

oyun, öykü, radyo oyunu, senaryo ve televizyon dizisi gibi yazım türleri üzerinde çalıştı.

Üniversite eğitiminin ardından 2011'de başladığı reklam ve metin yazarlığına, drama eğitmenliği ve senaryo-televizyon dizisi yazarlığını da ekleyerek devam ediyor.

2013 Tudem Edebiyat Ödülleri Roman Birinciliğini kazandığı *Amber'in Zaman Kapsülü* ile gerçek anlamda yazarlığa adım attı.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Amber'in Zaman Kapsülü (roman)

Kulaksız'ın Romanı (roman)

Bölümler

1	Tavşan Bayıldı!	7
2	Oğlumuz Maalesef Kulaksız!	14
3	Kulaksız Ne Demek?	21
4	Yazar Olmak İstiyorum!	26
5	Sıkıcı Provalar ve Kivi Kuşunun Öyküsü	31
6	Ailemizin Bir Üyesi: Düdüklü Çaydanlık	43
7	Küçük Yıldızın Büyük Sırrı	51
8	Beethoven Gibi Yani	63
9	Seni Anlıyorum Küçüğüm	71
10	Bahçe Duvarından Aşmak	81
11	Annemlerin Konseri	93
12	Küçük, Kırmızı Meyveli Ağaca Yolculuk	103
13	Efsane Yaşıyor mu?	113
14	Tek Sırdaşım Kreşendo	127
15	Sürpriz Misafirlerimiz	134
16	Anlatmanın En İyi Yolu	145

Ege ve Mete'ye...

1

Tavşan Bayıldı!

Okulun gösteri salonunun arkasındaki küçük odadaydık. Ben bir tavşandım. Yani bir tavşan kostümünün içindeydim. Gerçek bir tavşan değildim ama insan, hayatının bazı anlarında gerçek bir tavşan olmayı her şeyden çok isteyebilirmiş.

O küçük odada, aynada, üzerime biraz büyük gelen kostümüne bakarken hızla oradan uzaklaşmak istediğimi hatırlıyorum. Kaçamadım, çünkü bu imkânsızdı.

Gösteri salonu, bizim sınıfın hazırladığı *Ormanın Kralı Aslan* adlı müzikali izlemek isteyen kalabalıkla dolmuştu. Birazdan müzik başlayacaktı. Sahneye çıkmak, dans etmek zorundaydım. Bir yandan da, “Zıp zıp zıplarım / Havucu da çok severim / Tavşandır adım benim / Ormanın en sevimlisiyim” demeliydim. En zoru da tüm

bunları, ritmik bir şekilde yapmalıydım. Müziğe uyarak, melodik bir biçimde söylemeli, ritme uygun dans etmeliydim.

Üç ay süren prova çalışmalarımızda, bir gün bile hatasız bir şekilde dans edememiştim. Sahneye çıkmaktan, herkesin içinde hata yapmaktan korkuyordum.

Heyecandan titreyerek sıramın gelmesini beklerken müzik başladı. Aslan, baykuş, ceylan ve diğer hayvanları canlandıracak olan arkadaşlarım küçük odadan birer birer çıktı. Sırası gelen sahneye çıkıyordu.

Sahne ışıklıydı, çok aydınlıktı, büyüktü. En kötüsü de bomboştuydu. Saklanacak bir yer yoktu. Küçük odanın kapısını aralayıp sahneye bakınca biraz korktum. Daha çok heyecanlandım, kalbim küt küt atmaya başladı. Sahne ışıklarını görünce mi terlemeye başladım, yoksa ışığı görmeden önce de terliyor muydum, hatırlamıyorum.

Kostümümün içinde terlerken dans öğretmenimiz, “Haydi, şimdi senin sıran,” dedi.

Bundan sonrası bir kâbus gibiydi. Titrek, ürkek adımlarla odadan çıktım. Sahneye adımımı attığım an, ışıklarla gözlerim kamaştı. Biraz daha yürüyüp sahnenin ortasına, diğer arkadaşlarımın durduğu alana gitmem gerekiyordu. Hem de bunu biraz hızlı yapmam gerekiyordu, çünkü müzik devam ediyordu. Müziğin

hızlandığı bölümde dans ederek repliklerimi söylemeliydim. Bunları biliyordum ama yürüyemiyordum. Sahne ışıklarını görünce donup kalmıştım.

O kısacık anda, aklımda sadece “far görmüş tavşan”la ilgili duyduklarım vardı. Okulun açıldığı ilk günlerdi galiba. Bir arkadaşım, tavşanların, gece ışık görünce geçici körlük yaşadıklarını anlatmıştı. Gece, karanlığa alışkın olduklarından gördükleri ışık, bir süre için kör olmalarına ve bu nedenle hareketsiz kalmalarına sebep olurmuş.

Sahne ışıklarını görünce ben de tavşanlar gibi hareketsiz kalmıştım. Öyle terlemiştim ki, kostümümün tüyleri ıslanıp yüzüme yapışmıştı. Birkaç adım atsam durmam gereken yerde olacaktım. Müziği dinleyip hâlâ vaktimin olup olmadığını düşünürken arkadaşlarımın merakla bana baktıklarını gördüm. Müziği kaçırdığımı anladım.

Saniyeler içinde kafamdan bin türlü düşünce geçiyordu: *‘Odaya geri mi dönsem, müziğe aldırış etmeden arkadaşlarımın yanına gidip dans mı etsem? Hayır, artık dans edemezdim. Odaya mı dönsem? Evet, aslında odaya dönsem, şu kostümden kurtulsam... Bir bardak da su içsem... Işık gören tavşanlar da benim gibi böyle donup kalırlar mı gerçekten?’*

Düşünceler beni daha da bunaltmıştı. Arkadaşlarıma tekrar baktım. Yüzlerini tam seçemiyordum. Etrafındaki her şeyi bulanık görmeye başlamıştım. Gözlerim kararıyordu. Galiba geçici körlük yaşıyordum. Sonra birden dönmeye başladığımı hissettim. Sahne dönüyordu. Hayır, hayır başım dönüyordu.

Sahnenin zeminine kayar gibi düşerken seyircilerin tarafından gelen bir ses duydum:

“Tavşan bayıldı!”

* * *

“*Hayatınız bir roman olsa kitap nereden başlardı, hiç düşündünüz mü?*”

Müzik Okulu’ndan arkadaşım Pelin’in anket defterindeki bu soruyu, iki ay önce, “Tabii ki de doğduğum günden ahahah ☺” diye saçma bir şekilde yanıtlamıştım.

O gece eve dönerken, arabanın arka koltuğunda bitkin, mutsuz bir şekilde yatarken aklıma o soru gelmişti: *Hayatınız bir roman olsa kitap nereden başlardı?* Cevap için düşünmeme gerek yoktu, sahnede bir tavşan kostümünün içinde bayılmamdan başlardı. Devamında da, “Bütün okula rezil oldum!” diye günlerce ağlayan çocuk, bir daha hiç okula gitmemeye karar verir; ömrünün sonuna kadar kendini odasına kilitletti.

Gözümden akan bir damla yaş çeneme doğru süzülürken, ağladığımı anlamasınlar diye burnumu çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama çok geçti.

“Ay, şuna bak, bir de ağlıyor! Canıuum...”

Ablam, beni görmüştü. Sesindeki şefkatli tona rağmen benimle günlerce dalga geçeceği, gözlerindeki pırlıttan ve gülmemek için direnmeye çalışan dudaklarından okunuyordu.

Babam, “Ercü?” diye gülümseyerek yüzüme baktı.

Omzumu yüzüme çekerek, gözyaşlarımı başarısızca silmeye çalışırken elbette inkâr ettim:

“Yok baba, ağlamıyorum.”

Annem saçlarımı karıştırdı. Başımı göğsüne yasladı. Gözlerim daha da doldu.

“Niye ağlayacakmış benim küçük oğlum? Ağlayacak bir şey yok ki! Heyecandan bayıldı sadece... Sahne heyecanı böyledir işte, o da sahne tozu yuttu bugün, olur o kadar.”

“Anne, senin küçük oğlunun sahne tozuna alerjisi olmasın sakın!”

Annem, ablama tatlı sert baktı. “Arya, lütfen!”

“Ama olabilir, yoksa neden bayılsın ki? Biz de sahneye çıkıyoruz; ne ilk seferde ne daha sonra hiç bayıldık mı?”

Eve gittiğimizde bizimkilere, ilk sahneye çıktıkları gün heyecanlanıp heyecanlanmadıklarını soracaktım. Belki onlar da benim gibi heyecandan ne yapacaklarını şaşırması; en sonunda bu heyecana dayanamayıp bayılmışlardır, diye düşünmüştüm. En azından bayılmadıklarını öğrenmiş oldum.

Bizim evde herkes sahneye çıkar.

Babam, ünlü Anadolu Rock müzik grubu Mat-Rock'ın hem basgitaristi hem de şarkı sözü yazarıdır. Evet, herkesin ezbere bildiği *Kum, Deniz ve Çakıl Taşları* şarkısını da o yazdı.

Annem, Türk Halk Müziği sanatçısıdır. Yani konserlerinde türküler söyler. O türkülerini söylerken ben de türkülerin ilginç sözleri üzerine kafa yorardım. Hatta bu yüzden şimdiye kadar annemin hiçbir konserini doğru düzgün izleyemedim. Yine de annemin, insanı bazen hüzünlendiren bazen de yaşama sevinci veren güzel bir sesi olduğunu söyleyebilirim.

Ve Arya, ablam... Bir balerin. Henüz öğrenci ama şimdiden bale ve modern dans gösterileri için sahneye çıkıyor.

Bir de dedem var. Ben onunla hiç tanışmadım. Benim doğduğum sene ölmüş. Fakat herkesin dediği gibi, benim de kalbimde yaşıyor. Evet, dedem de tıpkı

babam ve annem gibi ÷lkede hemen herkesin tanıdığı bir ses sanatçısıymış.

Ondan, artık hayatta olmadığı için geçmişte kalmış gibi bahsetmek istemiyorum. Bütün şarkıları hâlâ radyolarda çalıyor. Televizyonda bir müzik kanalını açtığınızda, bir saat içinde dedemin, yani Abi'nin bir klibine rastlayabilirsiniz. Adı, aslında Abidin ama herkes onu Abi diye tanır. Şarkıları herkes tarafından sevilen, tanınan bir dedemin olması bana çok gurur veriyor.

Abi, sanırım onu hiç tanıyamadığım için, bana mesela Tarkan gibi, tanıdığım ve şarkılarını beğendiğim bir ünlüymüş gibi geliyor. Onun gibi bir dedem olması, kesinlikle çok havalı ve heyecan verici bir şey.

2

Oğlumuz Maalesef Kulaksız!

Arya'nın yüzüme bakıp sinir bozucu bir şekilde sırıtırıp durması dışında, yolculuğumuz olaysız geçti.

Eve vardığımızda Saniye teyze kollarını iki yana açıp sarılmamı bekledi. Koşup sımsıkı sarıldım. Biraz gözlerim sulandı yine, ağlayacaktım. “Saniye teyze...” dedim.

“Biliyorum, biliyorum. Boş ver, olur böyle şeyler.”

Saniye teyze, eşi Arif amca ile evimizde çalışıyor. Kendimi bildim bileli evimizdeler. Arif amca, evimizin alışverişini yapar, ablamı ve beni okula götürür getirir ve evimizin girişindeki “Abi Müzesi” ile ilgilenir. Saniye teyze ise evimizin temizlik işlerinden sorumludur. Yemeklerimizi de genellikle Saniye teyze yapar.

Bir de benim yaşımda, Memo adında bir oğulları var. Dört beş yaşlarındayken Memo'yla sabahtan akşam kadar bahçede oynar, evin içinde koşturur, bazen de müzede, dedemden kalan anıların arasında saklam-baç oynardık. Altı yaşımıza girdikten sonra Memo, evimize eskisi kadar sık gelmemeye başladı. Saniye teyze, Memo'nun okula başladığını, özel bir eğitim aldığını söylemişti.

Sanırım Memo'yla aynı yaşta olduğum için Saniye teyze bana kendi oğlu gibi davranıyor. Her ihtiyacıma koşar, benimle dertlenir, benimle sevinir. Sahnede bayıldığımı annemden öğrenmiş olmalıydı. Ne zaman kötü bir durumla karşılaşsa, "Aman, boş ver!" derdi. Bana sarılırken yine "Boş ver," dedi. Saçımı sevgiyle okşarken kulağıma, "Küveti doldurdum, içine de sevdiğin çikolatalı köpükten koydum," diye fısıldadı.

"Yaşa Saniye teyze!"

"Sana neyin iyi geleceğini, en iyi ben bilirim."

Gerçekten de bilirdi.

Ne zaman canım sıkılırsa, kendimi kötü hissetsem banyoya girip köpüklerle oynarım. Küvetin içerisinde bazen bir saate yakın vakit geçiririm. Banyodan çıktığımda bütün parmaklarım uzun süre suyun içinde kalmaktan buruş buruş olur. Bugün de çok kötü bir gün geçirdiğim için Saniye teyze, benim için banyoyu hazırlamıştı.

Banyoya girer girmez mis gibi okolata kokusunu iime çektim. Kvete uzandım. Köpüklerin içinde ya-tarken bazen bulutların üzerinde yattığımı düşünür-dm. Bulutlar da köpükler gibi, yumuşacak ve mis ko-kulu olmalıydı.

Gözlerimi kapattım. Bir bulutun üzerinde gülüm-seyerek yattığımı düşündüm. Birden düşüyormuş gibi oldum. Sanki bulutun üzerinden kayıp gidiyordum. Kulaklarımda yine aynı ses çınladı: *Tavşan bayıldı!*

Suyun rahatlatıcı etkisiyle bir anlık iim geçmişti. “Oh, rüyaymış!” diye mırıldandım. Kbus gördüğüm gecelerde uyandığım gibi, nefes nefese kalmıştım. K-pk banyosu da bana saatler önce sahnede bayılmamı unutturamamıştı.

Nasıl unutturabilirdi ki zaten? Karşımda en az iki yüz kişi vardı. Hepsi beni izliyordu. Dans etmemi, şar-kı söylememi bekliyorlardı. Titreyerek sahneye çıkmış, heyecandan o kadar kişinin karşısında bayılmıştım. Tam bir rezillikti. Sınıf arkadaşlarımda bana gülmüşler miydi acaba? Komik görünüyor olmalıydım. Belki de benim için endişelenmişlerdi. Bana kızmış da olabi-lirlerdi, çünkü  ay boyunca çalıştıkları mzikalin, henüz ilk dakikalarında bayılarak gösterinin iptal edil-mesine neden olmuştum. “Aman, kızarlarsa kızsınlar! Ne yapayım, isteyerek bayılmadım ya!” diye söylendim.

FIGEN GÜLLÜ

KULAKSIZ'IN ROMANI

Ercüment, müzisyen bir ailenin üyesi. Ancak bu şans, Ercü'nün en büyük şanssızlığı olmak üzeredir. Çünkü herkes, aynı başarıyı ondan da beklemekte. Ercü, okulundan kalan zamanları, âdeta ikinci bir okul haline dönüşen müzik kurslarında geçirse de ritim tutma, enstrüman çalma anlamında başarısızdır ve "kulaksız" olarak nitelenmektedir. Ailesinin beklentilerini karşılamakla kendisi olmak arasına sıkışan Ercü, duymamız gereken en önemli sesin, kendi sesimiz olduğunu keşfedecek ve yazar olmak istediğine karar verecektir.

Ve bu kitap, başkalarının çizdiği yolda değil, kendi yolunda yürüyüşün romanıdır.

Goethe'nin de dediği gibi: *"İsteklerimiz, içimizde yatan yeteneklerin birer elçisidir."*

ISBN: 978-605-285-187-6

9 786052 851876

www.tudem.com

    [tudem yayınevi](https://www.tudem.com)